

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/19/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119205302
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119205302.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu J. L. R., C., so sídlom P. XX, XXX XX B., A.: XX XXX XXX, proti žalovanej E. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XXX, XXX XX E., o zaplatenie 2.978,91 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 11Csp/65/2019-109 zo dňa 26. júna 2019 v spojení s opravným uznesením č.k. 11Csp/65/2019-126 zo dňa 19. februára 2020, takto

rozhodol:

I. N e p r i b e r á do konania Občianske združenie Y. S. J. R., so sídlom Y. nám. 7, XXX XX L., A.: XX XXX XXX.

II. P o t v r d z u j e rozsudok v spojení s opravným uznesením.

III. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Súd žalobu zamieta.

II. Žalobca nemá nárok na náhradu trov konania a žalovanej súd nárok na náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 2, § 7 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Opravným uznesením rozhodol súd prvej inštancie tak, že:

„Opravuje I. výrok rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 11Csp/65/2019-109 zo dňa 26.6.2019 tak, že správne majú znieť:

„ I. Súd žalobu zamieta.“

4. Rozhodnutie odôvodnil § 224 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

5. Vychádzal zo zistenia, že dňa XX.XX.XXXX uzatvorili strany formulárovú zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, kde hneď na prvej strane pod bodom 1.1 sa konštatuje, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú VOP žalobcu, ako aj Obchodné podmienky pre úvery občanom. V bode 1.2 sú uvedené prehľadne základné podmienky úveru, a to: výška úveru 4.000,- Eur; druh úveru pôžička; účel

úveru bezúčelový úver /splatenie záväzkov klienta; úroková sadzba fixná 15,9% p.a.; súbor poistenia - A; poplatok za poskytnutie úveru 200,- Eur; poplatok za poistenie schopnosti splácať úver 1,70 Eur/mesačne; výška anuitnej splátky 69,73 Eur; termín splatnosti prvej splátky 12.03.2015; počet splátok 108; periodicita a termín splatnosti splátky mesačne, 12. deň kalendárneho mesiaca; splatnosť úveru 12.02.2024; RPMN 19,17%, pričom bola vypočítaná za predpokladu, že úver bol vyčerpaný jednorazovo v plnej výške, že poplatky a úroková sadzba ostanú po celú dobu zmluvného vzťahu nezmenené a vychádzajú z nasledovných parametrov uvedených v zmluve: výška splátky, počet splátok, výška poplatku za poskytnutie úveru; priemerná RPMN 16,16%; celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť 7.730,84 Eur; úrok z omeškania 5 % p.a.. Zároveň boli špecifikované aj ďalšie konkrétne poplatky. V bode 2.8 zmluvy je okrem iného obsiahnuté prehlásenie žalovanej, že prevzala a oboznámila sa pred uzatvorením zmluvy s poistnou zmluvou, VPP pre poistenie schopnosti splácať úver a že týmto pristupuje k poistnej zmluve. Žalovaná splácala riadne úver do 15.10.2018 a celkovo tak zaplatila 3.143,36 Eur, z toho na istinu bolo započítaných 1.021,09 Eur, na úrok 2.047,03 Eur a na poistné 75,24 Eur. Listom zo dňa 12.02.2018 žalobca vyzval žalovanú na úhradu dlžných splátok vo výške 86,72 Eur, vrátane zmluvnej pokuty celkovo 101,72 Eur do 17.12.2018 s upozornením, že v opačnom prípade bude uplatnené právo na zaplatenie celej pohľadávky. Tento list bol žalovanej doručený do vlastných rúk dňa 17.12.2018. Keďže k úhrade splátok nedošlo, listom zo dňa 14.02.2019 vyzval žalovanú na predčasné splatenie úveru z dôvodu neplnenia úverovej zmluvy. Tento list bol žalovanej doručený dňa 17.12.2018. Uzatvoreniu zmluvy predchádzala žiadosť žalovanej o poskytnutie spotrebného úveru zo dňa 06.03.2015, v ktorej sú uvedené údaje žalovanej a o jej pomeroch, z ktorej vyplýva, že je slobodná, nemá žiadnu vyživovaciu povinnosť a je zamestnaná s priemerným mesačným čistým príjmom 380,- Eur. Pri všetkých výdavkoch, ktoré sú špecifikované ako splátky úverov, kreditná karta, povolené prečerpanie, a ostatné záväzky je uvedená nula. Na základe výzvy žalobcovi, aby preukázal, že žalovaná nemusela uzatvoriť aj poistenie schopnosti splácať úver, predložil žalobca zmluvu o spotrebiteľskom úvere vo výške 5.000,- Eur zo dňa 17.04.2015 s inou osobou, pričom v tejto zmluve spomínané poistenie uzatvorené nebolo.

6. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že právny vzťah medzi stranami je potrebné posúdiť predovšetkým podľa zákona č.129/2010 o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (v danom prípade v znení účinnom od 01.01.2015 do 31.03.2015). V danom prípade súd dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má všetky povinné náležitosti, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 písm. b) zákona, a teda nenastal žiadny z dôvodov pre fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa uvedeného ustanovenia. Napriek tomu súd prijal záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, a to z dôvodu podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku porušenia povinnosti žalobcu pri zisťovaní bonity žalovanej pred poskytnutím úveru. Spotrebiteľ je síce povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje, avšak táto jeho povinnosť nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, a teda nielen od spotrebiteľa si potrebné informácie vyžiadať, ale ich aj preveriť a objektívne riadne vyhodnotiť. Súd prvej inštancie v tomto smere poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 22Co/107/2018, ako aj na záver Najvyššieho súdu ČR v rozsudku 33Cdo/2178/2018 zo dňa 25.07.2018, s ktorého záverom sa súd prvej inštancie sa stotožnil. V danom prípade súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca pochybil pri posudzovaní úverovej schopnosti žalovanej v súvislosti s jej výdavkami a počtom vyživovaných detí, a to napriek tomu, že žalovaná spomínanú žiadosť o poskytnutie úveru podpísala. Zároveň je nepochybné, že všetky spomínané údaje do žiadosti nevpisovala žalovaná, ale zástupca banky (údaje dopísané na počítači v príslušnom formulári). Žalovaná pritom vo svojej výpovedi, ktorá je tiež dôkazom uviedla, že výdavky a počet detí u nej zisťovaný nebol. Túto výpoveď súd prvej inštancie nemal dôvod spochybniť, žalovaná vypovedala presvedčivo, keďže si pamätala aj na to, že jej bola ponúknutá možnosť poistenia schopnosti splácať úver, a teda potvrdila, že toto poistenie nemusela uzatvoriť, hoci táto výpoveď znamenala, že nebolo možné aplikovať § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z.. Za zlyhanie zástupcu banky pri preverovaní bonity žalovanej súd považuje aj to, že nezistil žiadne jej výdavky, čo nie je možné považovať za hodnoverný údaj, a to napokon potvrdila aj žalovaná vo svojej výpovedi. Súd pritom poskytol žalobcovi možnosť reagovať na túto jej výpoveď a označiť ďalšie dôkazy na preukázanie jeho tvrdenia, čo však žalobca nerealizoval a navrhol uzavretie zmluvy s mesačnými splátkami po 248,- Eur, čo vzhľadom na pomery žalovanej nebolo prijateľné. K jej výpovedi sa vôbec nevyjadril a nenavrhol ďalšie dôkazy, aby spochybnil výpoveď žalovanej v súvislosti so zisťovaním jej bonity. Pripomenul, že dôkazné bremeno ohľadom preukázania riadneho splnenia povinnosti veriteľa pri zisťovaní bonity žalovanej je na žalobcovi a podľa jeho názoru žalobca splnenie tejto svojej povinnosti hodnoverne nepreukázal. Pri čistom mesačnom príjme žalovanej 380,- Eur a skutočnosti, že už v tom čase mala X

maloleté deti a pri výdavkoch minimálne na elektrinu a vodu mesačne 90,- Eur nie je možné prijať záver o tom, že žalobca správne vyhodnotil bonitu žalovanej a že postupoval s riadnou odbornou starostlivosťou pri posúdení jej úverovej schopnosti. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca pochybil, keď poskytol žalovanej úver, nezistil riadne jej úverovú schopnosť, a preto nastáva fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, čo má aj ďalší následok, a to ten, že úver nie je možné predčasne zosplatiť. Znamená to, že žalovaná má vrátiť žalobcovi len poskytnutý úver, pričom mu doposiaľ zaplatila sumu 3.143,36 Eur. Pri závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a neplatnom zosplatení úveru pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka má žalobca nárok len na splátky splatné ku dňu súdneho rozhodnutia očistené od úrokov a poplatkov. Mesačná splátka tak činí 37,03 Eur (4.000,- Eur : 108 splátok). Prvá splátka bola splatná v marci 2015, ku dňu rozhodnutia súdu bolo splatných 52 splátok v úhrnnej výške 1.925,56 Eur (52 x 37,03). Keďže žalovaná zaplatila viac, žiadny dlh voči žalobcovi v súčasnosti nemá a preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

7. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca bol v celom rozsahu neúspešný, preto mu nárok na náhradu trov konania nevznikol na rozdiel od úspešnej žalovanej, ktorá sa nároku na náhradu trov konania vzdala.

8. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to v rozsahu zamietnutia žaloby. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok. Mal za to, že súd nesprávne právne posúdil vec, pretože § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch stanovuje, že v prípade, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splnenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, pričom za hrubé porušenie povinnosti sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Poukázal na to, že pri posudzovaní žalovanej splácať úver, posúdil jej príjmy a výdavky na základe údajov uvedených v žiadosti o spotrebný úver a taktiež na základe údajov o výške príjmu žalovanej z reportu zo Sociálnej poisťovne a na základe reportu zo spoločného registra bankových informácií (SRBI). V zmysle citovaného § 7 ods. 1 bol pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať úver povinný zohľadniť najmä dobu, na ktorý sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru, čo dodržal. Ďalej sa nestotožnil s tvrdením súdu v bode 28., pretože so žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru jasne vyplýva, že žalovaná svojim podpisom potvrdila, že všetky údaje uviedla pravdivo a úplne a je si vedomá možných následkov z uvedenia nepravdivých údajov. Ďalej mal za to, že súd prvej inštancie mal rozhodnúť rozsudkom pre uznanie, nakoľko samotná žalovaná uznala svoj záväzok voči žalobcovi na pojednávaní zo dňa 17.05.2019 o čom svedčí aj samotná zápisnica vyhotovená súdom. Mal za to, že všetky procesné podmienky pre postup súdu prvej inštancie v zmysle § 282 a nasl. zákona č. 160/2015 Z. z. boli splnené, preto je nesprávne rozhodnutie súdu, ktorým ignoroval predmetné ustanovenia zákona a v danej veci ďalej vyhodnocoval dôkazy a rozhodol o zamietnutí časti nároku žalobcu. V tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Co/12/2018-144 zo dňa 04.07.2018 a uznesenie Najvyššieho súdu SR č.k. 3Obo/38/2009 z 25.03.2010. Navrhoval, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že návrhu žalobcu vyhovie aj v zamietnutom rozsahu a žalovanú zaviazal uhradiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň, aby žalobcovi priznal aj náhradu trov konania a trov odvolacieho konania.

9. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie

odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

13. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd má za to, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

14. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

15. Odvolací súd uznesením č.k. 12Co/98/2019-125 zo dňa 23. januára 2020 vrátil vec súdu prvej inštancie na postup podľa § 224 C.s.p. z dôvodu, že výrok zachytený v písomnom vyhotovení rozhodnutia nekorešpondoval s výrokom vyhláseným na pojednávaní. Z uvedeného dôvodu odvolací súd vrátil vec súdu prvej inštancie na vykonanie tejto opravy. Súd prvej inštancie opravným uznesením č.k. 11Csp/65/2019-126 zo dňa 19.02.2020 opravil I. výrok napadnutého rozsudku v zmysle pokynu odvolacieho súdu.

16. V priebehu odvolacieho konania bol zo strany Občianskeho združenia Y. S. J. R. (ďalej len „Občianske združenie“) podaný návrh na pribratie do konania podľa § 95 ods. 1 C.s.p., k čomu odvolací súd uvádza, že uvedené ustanovenie Civilného sporového poriadku upravuje inštitút pribratia osobitného subjektu, ktorý je svojím charakterom inštitútom fakultatívnym, teda súdy nie sú povinné návrhom samotných sporových strán alebo tretích strán vyhovieť. V prípade, ak sa vstupu do konania domáha tretia osoba, ktorá nebola stranou sporového konania, či inak zúčastnenou osobou v konaní, potom z jej procesného postavenia vyplýva, že táto nepožíva žiadne procesné práva a povinnosti a ani právo na uskutočnenie určitého procesného postupu zo strany súdu (napr. výzva strane na ktorej má vystupovať, či súhlasí s pribratím tohto subjektu do konania). V prípade, ak súd dospeje k názoru, že účasť takéhoto subjektu nie je nevyhnutná pre konanie, potom je návrh na jej pribratie bez právnej relevancie. V predmetnom prípade mal odvolací súd za to, že účasť Občianskeho združenia nie je v konaní nevyhnutná, preto nepovažoval za potrebné vyzývať žalovaného, aby vyslovil, či súhlasí so vstupom tretieho subjektu do konania a rozhodol o nepribratí tohto Občianskeho združenia do konania.

17. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

18. Súd prvej inštancie po preskúmaní spisu dospel k záveru, že v predmetnom prípade je poskytnutý úver postihnutý sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti, pretože pred poskytnutím spotrebiteľského úveru nebola skúmaná bonita žalovanej dostatočným spôsobom. S uvedenými závermi sa však vôbec

nestotožnil žalobca v podanom odvolaní, preto odvolací súd sa zaoberal, či došlo k naplneniu vytykánych nedostatkov súdom prvej inštancie ako aj k naplneniu prípadnej sankcie spočívajúcej v bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

19. Zákon o spotrebiteľských úveroch platný v čase uzatvorenia zmluvy upravoval v § 7 ods. 1 povinnosť veriteľa pred uzatvorením alebo zmenou spotrebiteľskej zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V prípade, ak veriteľ túto svoju zákonnú povinnosť zanedbá, zákon sankcionuje takéto konanie v zmysle § 11 ods. 2 nemožnosťou vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Zákon v tejto súvislosti ustanovuje tiež, že v prípade ak dôjde k hrubému porušeniu § 7 ods. 1, v takom prípade zákon sankcionuje takéto konanie veriteľa bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Za hrubé porušenie povinnosti sa považuje najmä posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa a účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je.

20. Zákon o spotrebiteľských úveroch ukladá veriteľovi pri skúmaní bonity klienta postupovať s odbornou starostlivosťou, pričom zákon neuviedol zákonnú definíciu tohto pojmu. Aj napriek absencii takejto zákonnej definície možno vychádzať z toho, že odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka a nepochybne kľúčovou je aj pri skúmaní bonity klienta využívať aj verejne dostupné informácie, ako napr. štátom zverejňované údaje o životnom minime, existenčnom minime a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018).

21. Vzhľadom na uvedené ustanovenie možno od žalobcu ako veriteľa požadovať preukázanie bonity klienta, teda v uvedenom prípade bolo na žalobcovi ako veriteľovi, aby preukázal, že si svoje povinnosti vyplývajúce z právnych predpisov splnil, teda, že si v uvedenom prípade splnil povinnosť vyplývajúcu mu z § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

22. Žalobca v konaní na súde prvej inštancie ako aj v podanom odvolaní poukázal na to, že pri skúmaní bonity vychádzal jednak zo Žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru, reportu Sociálnej poisťovne a z reportu Spoločného registra bankových informácií (SRBI), avšak z týchto listín žalobca nemohol úplne zistiť finančnú situáciu na strane žalovanej. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uvádza, že z uvedených listín a registrov nemohol žalobca ako veriteľ zistiť celkovú finančnú situáciu žalovanej, teda takýto postup žalobcu nemožno považovať za skúmanie bonity. Odvolací súd uvádza, že v prípade, ak by aj uvedené konanie žalobcu považoval za skúmanie bonity žalovanej, toto konanie by nebolo možné považovať za náležité skúmanie bonity s odbornou starostlivosťou, pretože bez toho, aby žalobca skúmal aj iné aspekty a okolnosti na strane žalovanej, ako napr. jej celkovú zadlženosť, počet vyživovacích povinností, mesačné výdavky, výdavky na zabezpečovanie ubytovania, stravy, atď., teda žalobca si nemohol utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovanej potrebnej pre posúdenie jej schopnosti splácať dlh zo zmluvy. Z uvedeného teda možno konštatovať správny záver súdu prvej inštancie o nespnení si povinnosti žalobcom o nepreukázaní odbornej starostlivosti posúdenia schopnosti žalovanej splácať úver. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že pre posúdenie splnenia povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa.

23. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje aj so závermi vyslovenými Krajským súdom v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 6Co/171/2016 zo dňa 27.10.2016 v zmysle ktorých: „Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa. Odvolací súd uvádza, že v tomto smere § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. vôbec nepôsobí odradzujúco, preto je dôvodné aplikovať ustanovenie generálneho zákona - Občianskeho zákonníka, a to § 3 ods. 1 o odmietnutí ochrany pri tak závažnom porušení povinnosti veriteľa na finančnom trhu. Poskytovanie úverov a pôžičiek je veľmi vážnym predmetom podnikateľskej činnosti, pretože pri tomto nejde o odplatu platenú v hotovosti, ale o odloženú platbu bez toho, aby bolo zrejmé, čo postretne dlžníka po uzatvorení zmluvy. Ak je takáto agenda obzvlášť sledovaná z dôvodu neistých pomerov, ktoré môžu nastať po poskytnutí úveru, potom musia existovať prísne nároky na vyžadovanie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a vyhodnotiť bonitu spotrebiteľa, keďže

na rozdiel od neistých okolností po uzatvorení zmluvy je stav spotrebiteľa z pohľadu jeho osobných majetkových pomerov v čase kontraktácie spoznatel'ný. Ak Súdny dvor uznal ako odradzujúcu sankciu nepriznanie úrokov pri nezodpovednom prístupe dodávateľa na finančnom trhu pre porušenie konať s odbornou starostlivosťou, potom je podľa názoru odvolacieho súdu úplne eurokonformné aplikovať § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a porušenie závažnej povinnosti veriteľa považovať za odporujúce morálke.“

24. Vzhľadom na vyššie uvedené sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, teda, že nesplnenie povinnosti žalobcu ako veriteľa v zmysle § 7 ods. 1 Zákona o ochrane spotrebiteľa má za následok, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, teda, že žalovaná je tak povinná vrátiť len sumu, ktorá jej bola reálne poskytnutá, t.j. sumu 4.000,- Eur, avšak v rozsahu splatných splátok ku dňu rozhodovania súdu, t.j. 1.925,56 Eur. Keďže žalovaná uhradila žalobcovi sumu 3.143,36 Eur, tak ku dňu rozhodovania súdu prvej inštancie nebola žalovaná v omeškaní so splatením dlhu, a preto súd prvej inštancie správne zamietol žalobu žalobcu.

25. K námietke žalobcu týkajúcej sa nesprávneho rozhodnutia nevydaním rozsudku pre uznanie odvolací súd uvádza, že s uvedenou námietkou sa nebolo možné stotožniť. Žalobca v podanom odvolaní poukázal na to, že žalovaná na pojednávaní konanom dňa 17.05.2019 uznala svoj záväzok a tiež na to, že boli splnené podmienky pre vydanie rozsudku pre uznanie nároku, avšak s uvedeným tvrdením žalobcu sa nebolo možné stotožniť. Ako vyplýva zo samotného znenia § 282 C.s.p., preto vydanie rozsudku pre uznanie nároku je potrebné kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to: (i) uznanie celého nároku alebo časti nároku uplatneného žalobcom a (ii) návrh žalobcu na vydanie rozsudku pre uznanie nároku. Žalobca poukázal na to, že na pojednávaní konanom dňa 17.05.2019 došlo k uznaniu nároku žalovanou, avšak so zápisnice s uvedeného pojednávania (č.l. 99 a nasl.) vyplýva, že žalovaná bola pred súdom prvej inštancie vypočutá k predmetnej veci, pričom z obsahu jej výpovede nevyplýva, že by uznala svoju pohľadávku voči žalobcovi v takom rozsahu, v akom bola predmetom konania. Zároveň na strane druhej odvolací súd zdôrazňuje, že zo strany žalobcu v priebehu konania na súde prvej inštancie (najmä po dátume 17.05.2019) nebol podaný návrh na vydanie rozsudku pre uznanie nároku. Žalobca sa uvedeného pojednávania konaného dňa 17.05.2019 nezúčastnil a vo svojich ďalších podaniach adresovaných súdu (č.l. 103 a 105) žiadal o ospravedlnenie z účasti na pojednávaniach, súhlasil s rozhodnutím vo veci samej bez jeho účasti alebo sa vyjadril k ochote pristúpiť na súdny zmier. Bez návrhu na vydanie rozsudku pre uznanie nároku je vydanie tohto rozsudku vylúčené. Z uvedeného tak vyplýva, že neboli splnené podmienky pre vydanie rozsudku pre uznanie nároku, preto súd prvej inštancie postupoval správne a vec aj správne právne posúdil. Z uvedených dôvodov tak odvolací súd vyhodnotil námietku žalobcu ako nedôvodnú.

26. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

27. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

28. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešnou bola žalovaná, ktorej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná bola v odvolacom konaní pasívna, k odvolaniu sa nevyjadrila, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnila, a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov C.s.p. zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

29. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).